

Sygn. akt III AUa 1990/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSA Daria Stanek
Protokolant:	stażysta Katarzyna Pankowska

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 r. w Gdańsku

sprawy A. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji A. D. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 lipca 2013 r., sygn. akt IV U 1967/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od Skarbu państwa Sądu Okręgowego w Toruniu na rzecz adwokata D. K. kwotę 147, 60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu za drugą instancję.

Sygn. akt III AUa 1990/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 04 września 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., powołując się na przepis art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił ustalenia A. D. (1) prawa do emerytury wskazując, że nie udowodnił wymaganych 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 17 lat, 4 miesiące i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. D. (1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację wskazaną w zaskarżonej decyzji.

W pismach procesowych wniesionych w toku postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie ubezpieczony wniósł o zaliczenie okresów pracy w czasie odbywania kar pozbawienia wolności oraz okresu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej w C. od dnia 10 listopada 1973 r. do dnia 26 listopada 1973 r.

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie IV U 1967/12 Sąd Okręgowy w Toruniu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. oddalił odwołanie,

II. zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Toruniu na rzecz adwokata D. K. kwotę 360,00 zł plus 23 % VAT tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

A. D. (1) urodził się dnia (...)

W dniu 30 sierpnia 2012 r. A. D. (1) wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury.

Decyzją z dnia 04 września 2012 r., wydaną na podstawie art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 roku Nr 39, poz. 353 ze zm.), Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z uwagi na niewykazanie 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Organ rentowy przyjął za udowodnione 17 lat, 4 miesiące i 5 dni okresów składkowych nieskładkowych i uzupełniających.

W okresie od dnia 06 stycznia 1967 r. do dnia 06 lipca 1967 r. ubezpieczony przebywał w Areszcie Śledczym w D. i w tym okresie nie był zatrudniony.

W okresie od dnia 03 października 1967 r. do dnia 05 marca 1969 r. ubezpieczony odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w M. i brak jest jakichkolwiek dokumentów dotyczących odbywania przez niego kary, gdyż te zostały zniszczone po 20-letnim okresie przechowywania.

W okresie od dnia 20 października 1970 r. do dnia 20 maja 1973 r. ubezpieczony odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w C., Zakładzie Karnym nr 2 w G. i Zakładzie Karnym w C. i w okresach: od dnia 11 listopada 1970 r. do dnia 26 listopada 1970 r., od dnia 02 grudnia 1970 r. do dnia 28 stycznia 1971 r., od dnia 19 lutego 1971 r. do dnia 27 kwietnia 1972 r., od dnia 29 czerwca 1972 r. do dnia 07 marca 1973 roku i od dnia 13 kwietnia 1973 r. do dnia 23 maja 1973 r. ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu. Okresy te zostały zaliczone ubezpieczonemu przez organ rentowy jako okresy składkowe.

W okresie od dnia 10 listopada 1973 r. do dnia 26 listopada 1973 r. ubezpieczony był zatrudniony w Jednostce Wojskowej w C.. Okres ten został zaliczony ubezpieczonemu przez organ rentowy jako okres składkowy.

W okresie od dnia 13 października 1986 r. do dnia 26 czerwca 1987 r. ubezpieczony odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym nr 2 w G. i w tym okresie nie był zatrudniony.

W okresie od dnia 17 grudnia 1988 r. do dnia 01 lutego 1989 r. ubezpieczony przebywał w Areszcie Śledczym w C. i w tym okresie nie był zatrudniony.

W okresie od dnia 03 grudnia 1995 r. do dnia 07 stycznia 1998 r. ubezpieczony odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w P. i w tym okresie nie był zatrudniony.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sądowych, w tym w aktach organu rentowego.

Dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż były jasne, pełne, rzetelne, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności i mocy dowodowej i nie budziły one także wątpliwości tego Sądu.

Zgodnie z art. 27 ust. 1 i 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 01 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnił łącznie następujące warunki - osiągnął wiek emerytalny – 65 lat i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

W myśl art. 28 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 01 stycznia 1949 r., którzy nie osiągnęli okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2, przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny, o którym mowa w art. 27 ust. 2 i 3;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 15 lat dla kobiet i co najmniej 20 lat dla mężczyzn.

Sąd I instancji zważył, że w sprawie bezspornym było, że ubezpieczony urodzony dnia (...) spełnił warunek osiągnięcia wymagalnego wieku emerytalnego. Organ rentowy w celu ustalenia uprawnień do emerytury uwzględnił ubezpieczonemu 17 lat, 4 miesiące i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Ubezpieczony domagał się zaliczenia mu okresów wykonywania pracy w zakładach karnych, a także okresu zatrudnienia w Jednostce Wojskowej w C. od dnia 10 listopada 1973 r. do dnia 26 listopada 1973 r.

Tymczasem, wbrew stanowisku ubezpieczonego, organ rentowy zaliczył mu jako okresy składkowe zarówno okres zatrudnienia w Jednostce Wojskowej w C. od dnia 10 listopada 1973 r. do dnia 26 listopada 1973 r., jak również okresy pracy w trakcie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności – od dnia 11 listopada 1970 r. do dnia 26 listopada 1970 r., od dnia 02 grudnia 1970 r. do dnia 28 stycznia 1971 r., od dnia 19 lutego 1971 r. do dnia 27 kwietnia 1972 r., od dnia 29 czerwca 1972 r. do dnia 07 marca 1973 r. i od dnia 13 kwietnia 1973 r. do dnia 23 maja 1973 r.

Z pism przesłanych przez jednostki penitencjarne bezspornie wynika, że w następujących okresach osadzenia: od dnia 06 stycznia 1967 r. do dnia 06 lipca 1967 r., od dnia 13 października 1986 r. do dnia 26 czerwca 1987 r., od dnia 17 grudnia 1988 r. do dnia 01 lutego 1989 r. oraz od dnia 03 grudnia 1995 r. do dnia 07 stycznia 1998 r. ubezpieczony nie pracował, zatem brak jest możliwości zaliczenia ubezpieczonemu tych okresów.

Jedynie jeżeli chodzi o okres odbywania przez wnioskodawcę kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w M. w okresie od dnia 16 sierpnia 1967 r. do dnia 05 marca 1969 r., to nie dało się ustalić – z uwagi na zniszczenie dokumentów - czy ubezpieczony w tym okresie pracował. Tym niemniej nawet gdyby uwzględnić ubezpieczonemu ten okres (1 rok, 6 miesięcy i 21 dni), to i tak nie wystarczyłoby to do udowodnienia przez niego 20-letniego okresu składkowego i nieskładkowego (ubezpieczony miałby wtedy udowodnione 18 lat, 10 miesięcy i 26 dni).

Skoro zatem ubezpieczony nie wskazał żadnych innych okresów, które można by uwzględnić jako okresy składkowe lub nieskładkowe, to w ocenie Sądu Okręgowego bezprzedmiotowe było prowadzenie dalszego postępowania dowodowego odnośnie okoliczności, czy ubezpieczony w tym okresie pracował, czy też nie, jako że i tak nawet zaliczenie ubezpieczonemu ww. okresu w całości jako okresu składkowego nie sprawiłoby, że spełniłby on ostatni warunek do przyznania emerytury. Dlatego też Sąd ten oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika ubezpieczonego w przedmiocie zwrócenia się do zakładów karnych o wskazanie danych osób, z którymi wnioskodawca przebywał w celi i które nadzorowały prace w zakładach, w których wnioskodawca przebywał oraz o wezwanie tych osób w charakterze świadków. Poza tym zdaniem Sądu I instancji niemożliwe byłoby ustalenie nazwisk współosadzonych, jako że ich dokumenty dotyczące warunków odbywania kary zapewne zostały już zniszczone, podobnie jak i te dotyczące osoby ubezpieczonego. Poza tym trudno uznać, aby tacy świadkowie, po upływie ponad 44 lat, pamiętali szczegóły dotyczące osadzenia ubezpieczonego, skoro nawet on sam, w treści pism procesowych, nie był w stanie podać, w jakich okresach, w jakich zakładach karnych (i aresztach śledczych) i w jakim charakterze pracował.

Reasumując Sąd ten stwierdził, że w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie A. D. (1) wykazał okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 17 lat, 4 miesięcy i 5 dni. Powyższe ustalenie skutkuje konstatacją, że A. D. (1) nie spełnia wymogu co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, niezbędnego do nabycia prawa do emerytury, o której mowa w przepisie art. 28 pkt 2 ustawy emerytalnej.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, w oparciu o przepis art. 477 (14) § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł, jak w pkt I sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu, na podstawie § 12 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), Sąd ten orzekł jak w pkt II sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł A. D. (1) zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu mający wpływ na treść rozstrzygnięcia błąd w ustaleniach faktycznych, a przyjęty za podstawę wyroku, polegający na:

a) błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż okres od dnia 16 sierpnia 1967 r. do dnia 05 marca 1969 r., w którym to A. D. (2) pracował w Zakładzie Karnym w M. nie podlega zaliczeniu na poczet okresu składkowego,

b) błędnym ustaleniu, iż A. D. (2) pracował w Fabryce (...) w C. od dnia 14 sierpnia 1987 r. do dnia 16 grudnia 1988 r., podczas gdy ze znajdującego się w aktach sprawy świadectwa pracy jednoznacznie wynika, iż pracował tam do dnia 31 grudnia 1990 r., skoro zatem, zgodnie z raportem ustalenia uprawnień do świadczeń, kolejny zaliczony okres biegnie ubezpieczonemu od dnia 02 lutego 1989 r., stąd zasadnym jest zaliczenie okresu od dnia 17 grudnia 1988 r. do dnia 01 lutego 1998 r.,

c) błędnym przyjęciu, iż A. D. (2) wykonywał pracę w gospodarstwie rolnym od dnia 28 września 1963 r., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż ubezpieczony pracował w gospodarstwie rolnym od marca 1962 r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący dokonał streszczenia postępowania sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz wskazał, że powinien mu zostać uwzględniony okres od dnia 16 sierpnia 1967 r. do dnia 05 marca 1969 r., a więc czas, w którym pracował będąc osadzonym w Zakładzie Karnym w M.. Ubezpieczony podniósł również, iż na poczet koniecznego okresu pracy nie został mu zaliczony w całości okres zatrudnienia w Fabryce (...) w C.. Jak wynika bowiem ze świadectwa pracy pracował w w/w fabryce w okresie od dnia 14 sierpnia 1987 r. do dnia 31 grudnia 1990 r. Jednakże w raporcie ustalenia uprawnień do świadczeń znajdującego się w aktach sprawy wynika, że ubezpieczonemu został zaliczony okres od dnia 14 sierpnia 1987 roku do dnia 16 grudnia 1988 r., a następnie kolejny okres liczy się od dnia 02 lutego 1989 r. Tym samym powinien zostać mu zaliczony okres zatrudnienia w Fabryce (...) w C. od dnia 17 grudnia 1988 r. do dnia 01 lutego 1989 r.

Zdaniem apelującego jest dla niego krzywdzące i niezrozumiałe przyjęcie, że pracował w gospodarstwie rolnym od dnia 28 września 1963 r., podczas gdy faktycznie pracował on w tym gospodarstwie od marca 1962 r. i od tego czasu powinien mieć on zaliczony ten okres pracy.

W konkluzji apelacji skarżący wnosił o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania w całości, ewentualnie
- 2) zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania w części poprzez zaliczenie okresów, które wchodziły w skład okresów uprawniających do emerytury, a do tej pory nie zostały zaliczone, ewentualnie
- 3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

4) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja A. D. (1) nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchyleciem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Z treści tej apelacji wynika zarzut poczynienia przez ten Sąd ustaleń faktycznych sprzecznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w konsekwencji błędne przyjęcie, że wnioskodawca nie wykazał wymaganego do nabycia prawa do emerytury przez mężczyzn co najmniej 20 letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Skuteczne postawienie zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń ze zgromadzonymi dowodami lub naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, lub nie uwzględnił wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, jedynie to bowiem może być przeciwstawione uprawnieniu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. w sprawie III CK 245/04, publik. LEX 174185).

Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest wystarczające przekonanie apelującego o innej, niż przyjęta wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich ocenie odmiennej niż przeprowadzona przez Sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2000 r. w sprawie V CKN 17/00, publik. LEX nr 40424 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie I ACa 1116/2005, publik. LEX nr 194518).

W ocenie Sądu II instancji apelujący nie zdołał wykazać wadliwości rozumowania Sądu Okręgowego z punktu widzenia zaprezentowanych powyżej kryteriów.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne, a zatem nie zachodzi potrzeba ich powtarzania w tym uzasadnieniu (por. wyrok S.N. z dnia 11 czerwca 1999 r. w sprawie II CKN 391/98, publik. LEX nr 523662).

Spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii, czy A. D. (1) spełnia łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 28 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną), przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury, a w szczególności przesłankę posiadania okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 20 lat dla mężczyzn.

Organ rentowy ustalił (k. 9 akt em. ZUS), że ubezpieczony wykazał łącznie 17 lat, 4 miesiące i 5 dni okresów składkowych i „nieskładkowych”, w tym 12 lat, 10 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 4 lata, 6 miesięcy i 1 dzień okresów uzupełniających (traktowanych jak okresy składkowe).

Tym samym dla ustalenia wnioskodawcy prawa do emerytury skarżący musi wykazać dodatkowe okresy składkowe lub nieskładkowe w wymiarze co najmniej 2 lat, 7 miesięcy i 25 dni.

Sąd II instancji zważył, że do postępowania odrębnego z zakresu ubezpieczeń społecznych, w zakresie postępowania dowodowego, ma zastosowanie - bez żadnych ograniczeń - reguła wynikająca z art. 232 k.p.c., obowiązuje więc zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń przez stronę. (por. wyrok S.N. z dnia 07 stycznia 2010 r. w sprawie II UK 148/09, publik. LEX nr 577847).

W przypadku, gdy strona nie czyni zadość obowiązkowi wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, musi się liczyć z niekorzystnymi dla niej następstwami procesowymi w postaci uznania wysuwanych przez nią twierdzeń za nie udowodnione, a w konsekwencji z przegraniem procesu.

W przedmiotowej sprawie na A. D. (1) spoczywa z mocy ustawy (art. 232 zd. 1 k.p.c.) obowiązek wskazania dowodów na poparcie swojego stanowiska, zgodnie z którym posiada co najmniej 20 letni okres składkowy i nieskładkowy, to wnioskodawca bowiem z powyższego faktu wywodzi skutek prawny w postaci łącznego spełniania wszystkich ustawowych przesłanek z art. 28 ustawy emerytalnej do ustalenia mu prawa do emerytury.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody skarżący nie zdołał wykazać, że posiada wymagany do nabycia prawa do emerytury co najmniej 20 letni okres składkowy i nieskładkowy.

Nie znajduje podstaw żądanie ubezpieczonego zaliczenia do okresu składkowego okresu jego zatrudnienia w Fabryce (...) S.A. w C. od dnia 17 grudnia 1988 r. do dnia 01 lutego 1989 r., ponieważ z treści dokumentów w postaci: informacji o pobytach i orzeczeniach: z Zakładu Karnego G. nr 2 z dnia 21 marca 2013 r. (k. 57-63 akt sprawy) i z Zakładu Karnego w C. z dnia 03 kwietnia 2013 r. (k. 76-78v. akt sprawy) oraz pisma z Aresztu Śledczego w C. z dnia 25 marca 2013 r. (k. 64 akt sprawy) wynika, że we wskazanym wyżej okresie był osadzony w tym areszcie i nie był w tym okresie zatrudniony.

Okres tymczasowego aresztowania nie stanowi zaś okresu składkowego w rozumieniu art. 6 ustawy emerytalnej, ani okresu nieskładkowego w rozumieniu art. 7 ustawy emerytalnej.

Podobnie nie znajduje podstaw prawnych żądanie wnioskodawcy zaliczenia do okresu uprawniającego do emerytury w zakresie niezbędnym do jego uzupełnienia, jako okresu składkowego, okresu jego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od marca 1962 r. do dnia 27 września 1963 r.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przepis art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej umożliwia uwzględnienie przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości przypadających przed dniem 01 stycznia 1983 r. okresów pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

Ponieważ A. D. (1), urodzony w dniu (...), 16 rok życia osiągnął w dniu (...), a zatem zasadnie organ rentowy poczynając dopiero od tego dnia liczy okres wykonywania przez ubezpieczonego pracy w gospodarstwie rolnym rodziców.

Odnosząc się do żądania zaliczenia do okresu składkowego okresu odbywania przez wnioskodawcę kary pozbawienia wolności od dnia 16 sierpnia 1967 r. do dnia 05 marca 1969 roku Sąd II instancji zauważa, że zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy emerytalnej za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy pracy wykonywanej w czasie odbywania na obszarze Państwa Polskiego kary pozbawienia wolności, kary aresztu za wykroczenie oraz w czasie tymczasowego aresztowania – w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy określonego dla takiej pracy.

W świetle zaświadczenia z Zakładu Karnego we W. z dnia 20 maja 2013 r. (k. 96 akt sprawy), gdzie ubezpieczony odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 03 października 1967 r. do dnia 05 marca 1969 r., akta dotyczące odbywania przez niego tej kary po dwudziestoletnim okresie przechowywania zostały zniszczone, co uniemożliwia dokonanie ustaleń dotyczących zatrudnienia.

Trafnie Sąd Okręgowy wskazał również, że nawet w przypadku uwzględnienia okresu odbywania przez A. D. (1) kary pozbawienia wolności od dnia 16 sierpnia 1967 r. do dnia 05 marca 1969 r. (1 rok, 6 miesięcy i 21 dni), jako okresu składkowego, to i tak wnioskodawca nie osiągnąłby wymaganego przez art. 28 pkt 2 ustawy emerytalnej dla mężczyzn co najmniej 20-letniego okresu składkowego i nieskładkowego.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Zgłoszenie dowodów dotyczących ustalenia faktów nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) należy uznać za działanie zmierzające jedynie do zwłoki postępowania (por. wyrok S.N. z dnia 13 lutego 1997 r. w sprawie I PKN 71/96, publik. LEX nr 29981).

Zasadnie zatem Sąd I instancji postanowieniem z dnia 30 lipca 2013 r. w sprawie IV U 1967/12, na mocy art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., pominął powołane przez ubezpieczonego dowody na okoliczność wykazania wykonywania przez niego pracy w w/w okresie odbywania kary pozbawienia wolności (k. 104 akt sprawy).

Ponieważ dla ustalenia wnioskodawcy prawa do emerytury z art. 28 ustawy emerytalnej konieczne jest spełnienie przez niego wszystkich przesłanek wynikających z tego przepisu, wobec niespełnienia przesłanki posiadania wymaganego dla mężczyzn okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 20 lat, zasadnie Sąd ten uznał, że brak jest podstaw prawnych do przyznania mu tego świadczenia.

Reasumując poczynione wyżej rozważania stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego. Apelacja A. D. (1) nie zdołała podważyć tej oceny.

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

W przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej A. D. (1) w postępowaniu apelacyjnym z urzędu, na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2014 r., poz. 635 ze zm.) oraz § 2 ust. 1 i 3, § 12 ust. 2, § 13 ust. 1 pkt 2, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461), Sąd ten orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.